

Veac de tăcere

Adrian Păunescu

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul "dacă"
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul "nu"
Hai să conjugăm ninsoarea și uitarea eu și tu
Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul "însă"
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul "hai"
Vai, vom face repetiții pentru iad și pentru rai.
De ecouri mari de piatră vei fi răsă, vei fi plânsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul "pleacă"
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „taci”
Prin albastrele troiene să fim liberi și săraci,
Să uităm ce-nseamnă "totuși", să uităm ce-nseamnă "dacă".

Să uităm academia, tribunalul, primăria,
Veverițe fără nume ne predea curate legi,
Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înțelegi
Când vor susura izvoare află c-a murit mânia.

Și de unde până unde să uităm ce mai înseamnă
Să rămânem ai naturii, botezați în necuprins,
La sfârșitul toamnei lumii să ne apucăm de nins
De Crăciun ne fie iarăși dor de vară și de toamnă.

Vai, sunt răuri pe aicea care merg spre noi cuminte
Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi,
Ca într-un târziu și munții să învețe de la noi,
Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare,
Vino să uităm cuvinte și să învățăm a fi,
De cuvinte fără noimă, de sonorități pustii,
Să spălăm întreaga fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă "lume", și "avere", și "putere"
Să uităm cuvântul "dacă", să uităm cuvântul "da",
Și-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de șa
Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.